

A stylized map of North America. The United States is shown in a dark blue color, and the word "Canada" is written in white across the top. Mexico is shown in a grey color at the bottom, with the word "Mexico" written in white. A red line traces the Pacific Crest Trail along the western coast of the United States, starting from the Canadian border and ending at the Mexican border.

C a n a d a

De Pacific Crest Trail

4600 kilometer
9 miljoen voetstappen
5 paar schoenen per persoon

Hoogteverschil:
18x Mount Everest, vanaf zeeniveau

Slechts 20% haalt het.

M e x i c o

a

d

a

André en Lian de Jel

Een half jaar met drie onderbroeken

De Pacific Crest Trail
4600 kilometer wandelen, van Mexico naar Canada.

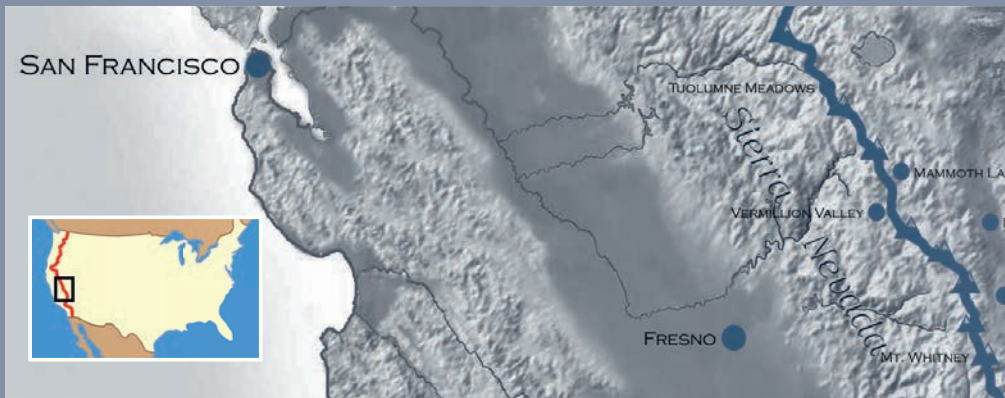
Speciale uitgave

2019 [FriendlyHiker.com](https://www.friendlyhiker.com)

Inhoud

Proloog	13
Woestijn	19
Waar beginnen we aan...	20
Black out	24
Woestijn bloemen	30
Trail Magic	35
Morning Star en CookieMonster	42
Soppen	47
Contrasten	52
De cocon	57
Junkies bij McDonald's	60
De oase	64
Op welke slang zal Lian stappen?	66
Ghost town	69
Casa de Luna	73
Mission to Mars	78
De Vortex	83
Grote hoogte	91
Beer in de nacht	92
Mount Whitney	95
Euforisch	99
Uitgehoid van binnen	101
The Ravens	107
Redding in de sneeuw	110
Het ochtendritueel	116
Pure wildernis	120
Zomer in Yosemite National Park	124
Bzzzzzzzzzzzzzzzz	130
De atoombom	134
Bloemen en nog eens bloemen	139

Brandgevaar	143
Hiker Hunger	144
Intensive care	148
Heb je mijn dealer gezien?	152
Geen eten en nu?	155
Dikke wolken pakken zich samen	160
Woehoe!! Halverwege!!	164
Rottende eieren	169
Zijn dat kangoeroes?	174
Onverwachte liefde	179
Kaneel en beren gaan niet samen	184
De redding nabij	187
De pancake challenge	191
Mind Games	195
Vulkanen	199
Vallende sterren	200
Groene eilanden in een zwarte zee	205
Grijze kameleons	210
Diepe donkere gedachten	214
Bridge of the Gods	218
Herfst	223
Iiiii, krrraaakk, whoeshhh, BOEM!	224
Kemphanen op een berg	227
Trouwen met regenbogen	231
Helden	238
Alsof je in een schilderij wandelt	242
Geisha Girl	245
Extreem gewichtsverlies	250
Zwartharig monster	253
Dag lieve angels	255
De laatste loodjes	261
De achtbaan	267
Canada	273
Nawoord	278
Kaarten	281

Grote hoogte

Sierra Nevada

YUKES

BISHOP

INDEPENDENCE

● LONE PINE

Beer in de nacht

De volle maan komt op. Het is een prachtig schouwspel om zo die rode bol omhoog te zien komen. Het is nog niet helemaal donker. Hoewel de zon niet meer zichtbaar is, hebben de heuvels en de bergen in de verte een mooie paarsoranje gloed. Het is zeven uur 's avonds en met goede moed verlaten we Kennedy Meadows. We beginnen aan de eerste tien kilometer richting de Sierra Nevada. De maan klimt hoger en hoger. Het paars maakt plaats voor diepe blauwgrijze tinten. De details van de bergen verdwijnen. Onze hoofdlampen zetten we niet op. Er is voldoende maanlicht om het pad en alles om ons heen goed te kunnen zien. We klimmen langzaam omhoog. Alle andere hikers overnachten in Kennedy Meadows en het is stil en vredig. Sereen bijna. Schaduwen spelen om ons heen. Er is geen afleiding in dit zwart-witte landschap.

Een takje breekt en er is geritsel. Lian is ineens heel alert. "Ik hoor iets. Daar! Er beweegt iets!", roept ze. Recht voor ons, in een kommetje, zien we een schaduw bewegen. Het hobbelt onze richting op. In dit licht zien we genoeg om te wandelen, maar

we kunnen het niet goed onderscheiden. “Geen idee wat het is. Laten we onze lampen aanzetten”, zeg ik. We halen de lampen uit de zijvakken van de rugzakken, zetten ze op onze hoofden en doen het licht aan. “Een beer!”, roept Lian verschrikt uit. Een forse, zwarte beer met brede schouders kruist ons pad en laat een diep gegrom horen. Hij is behoorlijk dichtbij gekomen en zijn contouren zijn goed te zien. We schijnen onze bundels in zijn gezicht. Zijn pupillen staan wijd open en reflecteren het licht terug. Alsof het twee grote, lichtgevende glazen knikkers zijn. We kijken hem strak aan. Hij kijkt op dezelfde manier terug en alle drie staan we stil, bevroren in het moment. We beginnen te roepen:

“Hey Bear, Go away bear”

“Yo, bear”

“Hé bear”

“Go away bear”

We pakken onze wandelstokken en beginnen die luid op elkaar te slaan. Zijn hoofd zakt wat, hij waggelt wat met zijn hoofd, verdwijnt uit onze lichtbundels en begint ineens hard te rennen. Regelrecht een andere kom in. We zien hem niet meer en hebben geen idee of hij van ons vandaan gaat of naar ons toe terug cirkelt. Onze harten kloppen in onze keel. ‘Hey bear! Go away bear!’ We schreeuwen ons schor. We zien hem weer in onze lamp verschijnen en gelukkig rent hij naast ons de heuvel op. We blijven hem volgen tot zover ons licht reikt. We wandelen voorzichtig verder, schichtig omkijkend of hij ons volgt. Een grizzly beer kan je sporadisch wel eens voor dagen achtervolgen. Zwarte beren doen dat normaal niet. Maar je weet het maar nooit. We zien hem niet meer, maar blijven hard roepen in deze verder stille nacht. We verhogen ons tempo en schijnen overal met onze lampen. Lian blijft maar omkijken. Ze is niet echt op haar gemak. Na een uur lopen durven we pas te stoppen om te gaan slapen. We hebben wel vaker beren dichtbij gehad, maar dat was altijd overdag in een omgeving die redelijk te overzien was.

Wat een nachtelijk avontuur! Eentje om niet snel te vergeten en die zeker niet voor herhaling vatbaar is. Als we later in de tent liggen, blijven we alert bij elk geluidje dat we horen. Even later moeten we ook wel een beetje lachen. Grappig, we zijn ooit in Alaska door National Park Rangers getraind in beergedrag en hoe je met ze om moet gaan. We roepen nu automatisch alles in het Engels naar ze toe. Alsof ze dat kunnen verstaan...

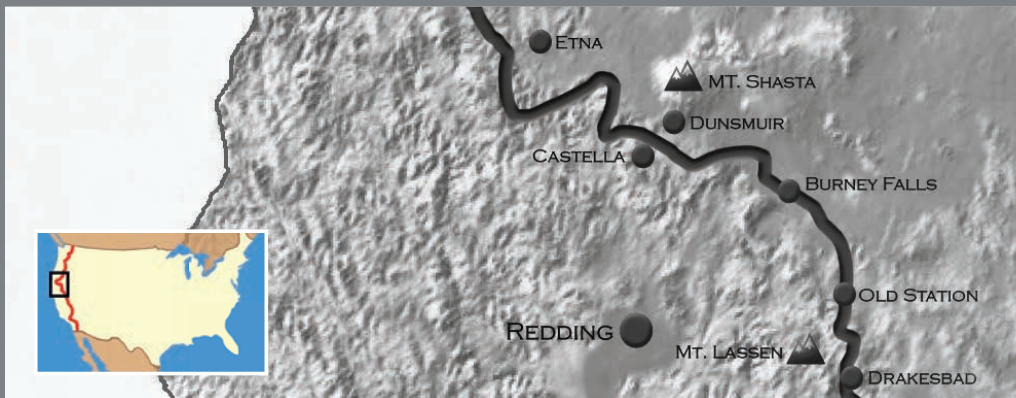
De volgende dagen dwalen we door een overgangsgebied. We komen hoger en hoger en langzaam worden de cactussen en Manzanita struiken vervangen door grote naaldbomen. Het zijn Bristlecone en Foxtail Pines, de oudste levende wezens op aarde. Sommige zijn meer dan vierduizend jaar oud. Het is een surrealistisch landschap. Veel van deze naaldbomen zijn vreemd gedraaid, als een spiraal. Alsof ze de zon willen volgen. Bij het merendeel van deze bomen is de bast grotendeels verdwenen. Je zou denken dat ze dood zijn of anders binnenkort wel dood gaan. Niets daarvan is waar. Het is hun natuurlijke vorm. Naast de kale, door de zon diepbruin en beige uitgebleekte houten binnenkant, zie je stukken bast met kleine takken en naaldjes er aan. De boom leeft gewoon voort in zijn eigen trage tempo. Midden tussen deze oeroude wezens zetten we onze tent op en verwonderen ons over alles wat we zien.

Mount Whitney

Het is laat als we op het vlakke terrein onder Mount Whitney aankomen. We hebben een lange dag achter de rug en ik ben moe. Ik moet ook wennen aan de hoogte. Ook André is moe, maar die lijkt nog een stuk fitter. We zijn vandaag onze vriend Cloud Rider tegengekomen. Een uitstekende hiker met een snellere pas dan wij. Hij kan ook langere afstanden per dag aan. Onbewust liepen we in zijn tempo en wandelstijl mee. Het was ook erg gezellig. Maar niet handig. Ik ben leeg. Het was een veel te lange dag met veel teveel kilometers.

De volgende dag sta ik een beetje brak op. Ik vraag me af of of dit wel een juist gevoel is om een top te beklimmen... De trail loopt langs de voet van Mount Whitney, niet erover heen. Maar we zijn hier toch en de mannen willen graag deze top erbij pakken. Het is nog wel een behoorlijk eind. Mijn zintuigen zeggen nee, mijn hoofd wil anders. Het is nog erg vroeg. De jongens zijn hun rugzakken aan het klaarmaken en ook ik begin aanstalten te maken. Het is een lange beklimming die we in één keer heen en terug willen doen. Dus zonder overnachting op de top. We

Brandgevaar

Lassen Na

De redding nabij

De geur van rook maakt ons in de nacht wakker. Het prikt in de ogen. De laatste dagen was het al in lichte vorm merkbaar. Maar nu is het scherp en irritant. Mijn neus zit er vol van. Lian is onrustig; branden en vuur zijn sinds de lava uitbarsting op Hawaïi, waar de lava langs ons stroomde en de zolen van onze schoenen smolt, niet echt haar ding meer. Ze is heel alert geworden bij het minste en geringste spoortje van vuur. Zij is dan ook als eerste wakker. “We moeten kijken of het dichtbij is. Volgens mij is het dichtbij. Ik moet hoesten.” Het is nog donker. We stappen de tent uit in de hoop ergens een spoortje rode gloed te zien. We kijken om ons heen, gaan omhoog de rug op, maar zien niets. De rook is nog niet eerder zo dik geweest en we beginnen ons ongerust te maken. “Ik zie niets”, zeg ik. Als ik midden in de nacht wakker word, ben ik niet echt op mijn sterkst en eigenlijk wil ik terug mijn bed in.

Door de rook van de afgelopen dagen sliepen we sowieso niet meer in de dalen. Koolmonoxide zakt en er was om die reden onlangs al iemand dood in zijn tent aangetroffen. Bovenop een

heuvel, net onder de rand met een briesje, leek ons dan ook het beste idee om te overnachten. Ik dacht dus dat het wel okay zou zijn. "Laten we wachten tot morgen, dan zien we meer", zeg ik een beetje slaperig en naïef. Lian blijft gelukkig wel alert. "Nee, we ruimen nu op en gaan op pad. In het donker kunnen we sneller zien, als er ergens iets smeult of brandt. En als de rook te dik wordt keren we terug", zegt ze ferm. "Oké dan..." Lian is meestal de verstandigste van ons tweeën en dat wetende geef ik, een beetje zoals een klein kind dat naar zijn moeder luistert, toe. We ruimen op en niet veel later zien we met de eerste schemering de rookpluimen omhoog komen. Helikopters vliegen af en aan. Onder hen hangt een lange kabel met een enorm grote rode waterzak. De brand is misschien maar drie kilometer bij ons vandaan. Hij lijkt niet zo groot, maar die dingen hebben de neiging om zeer snel om zich heen te grijpen. We lopen dus snel verder.

Niet veel later komen we bij een klein meertje aan. We wilden eigenlijk alleen maar een kleine pauze nemen, maar het harde geluid van de helikopterwieken trekt onze aandacht. Over de heuvel, vlak over de boomtoppen, zien we de grote rode waterzak op ons af komen. Hoog daarboven de helikopter. "Het vuur zal toch niet nu al hier zijn?", zegt André. We staan op, lopen omhoog en zien niets. De lucht is nog steeds scherp en het ademen is nog steeds geen pretje. "Zie jij iets?" Hij kijkt om zich heen. "Nee, ik niet, er is niets direct om ons heen." We zetten de mobiele telefoon aan in de hoop dat we met iemand kunnen communiceren. Maar zoals bijna altijd: geen bereik...

Hmmm, daar staan we dan. We hebben een PLB bij ons, een Personal Locator Beacon. Dit is een noodzender waarmee we Search And Rescue via de satelliet een SOS signaal kunnen sturen met onze exacte locatie. Maar die willen we alleen gebruiken in absolute noodzaak en zover is het nog niet. En daarbij: er is een helikopter vlak bij ons.

Deel 1

Woestijn

Deel 2

Grote hoogte

